

Hồi 10

Đường Đời Gian Hiểm - Đâu Thế Vô Sầu

Tuy ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng Phi Phụng nghĩ khác. Nàng nghĩ:
- Không biết Thiên Nguyên muốn ta hứa chuyện gì, nhất định phải lên bờ rồi chàng mới nói?

Chiếc thuyền nhỏ lúc này vòng quanh giữa hồ một vòng, Vệ Thiên Nguyên đoán Mạnh - Lăng hai người đã lên bờ và về khách điểm rồi, chàng lại thấy Phi Phụng thần sắc không được ổn nên nói:

- Trăng đã qua đỉnh đầu rồi, chúng ta cũng nên quay về thôi.

Sau khi lên bờ, Vệ Thiên Nguyên lặng lẽ bước đi mà không giải khai nghi đoán cho Phi Phụng. Nàng cũng không tiện hỏi thúc chàng nên đành sóng bước lặng lẽ đi. Lúc này tất cả thuyền đều đã cập bờ và du nhân cũng đã tứ tán. Chỉ còn hai người sóng đôi bước đi dưới ánh trăng vàng.

Bỗng nhiên Phi Phụng buột miệng hỏi:

- Thiên Nguyên, chàng đang nghĩ gì vậy?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nàng hãy nói cho ta biết trước là nàng đang nghĩ gì vậy?

- Muội nghĩ... muội nghĩ... chúng ta nên chia tay thì tốt hơn!

- Nàng sợ những lời bịa đặt ác độc kia à?

- Không phải muội sợ, muội không muốn chàng bị liên lụy thôi. Những nhân vật hiệp nghĩa đạo một tiếng gọi muội là yêu nữ, hai tiếng gọi yêu nữ, chàng đi chung với muội mà không sợ thân bại danh liệt sao?

- Thiên Cơ đạo nhân, Thân Công Đạt, Mai Thanh Phong, những người này chưa thể gọi là nhân vật nghĩa hiệp.

- Nhưng lời họ nói có rất nhiều người tin. Dư luận đáng sợ...

Vệ Thiên Nguyên chợt phá lên cười ha ha một tràng.

Phi Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Chàng cười cái gì?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta tưởng nàng là nữ kiệt độc lai độc vãng thì chẳng sợ gì. Không ngờ nàng lại sợ dư luận, ha ha, đây không phải là chuyện tức cười sao?

Phi Phụng nói:

- Muội không cảm thấy tức cười. Vì đây không phải là chuyện riêng của muội mà là liên quan đến chàng!

- Nàng biết ta nghĩ thế nào không?
- Đây chính là điều muội muốn hiểu chàng đấy!
- Thực ra ta đã nói với nàng rồi, mệnh vận của chúng ta nên do bản thân chúng ta tự quyết định.

- Muội vẫn chưa hiểu ý của chàng.
Vệ Thiên Nguyên trầm ngâm một lúc rồi chợt nói với giọng nhỏ nhẹ:

- Phi Phụng, nàng bằng lòng làm thê tử của ta không?

Phi Phụng vừa mừng vừa kinh, nàng hỏi lại:

- Chàng cầu hôn muội?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Lẽ ra chuyện này ta phải nói với phụ thân nàng, nhưng ta không thể đợi đến lúc gặp phụ thân của nàng. Nàng hứa với ta thì ta mới có thể yên tâm.

Thượng Quan Phi Phụng lặng lẽ lắc đầu.

Vệ Thiên Nguyên vội nói:

- Ta xin nàng hãy hứa với ta một lời. Nàng không hứa thì ta không chết cũng biến thành kẻ điên cuồng thôi.

Phi Phụng nói:

- Muội bị người ta nguyên rửa là yêu nữ mà chàng cũng muốn lấy làm thê tử sao?
- Chính vì bọn họ nguyên rửa nàng nên ta không thể không lấy nàng làm thê tử!
- Chàng lấy muội rồi thì há chẳng phải là ứng với những lời bịa đặt ác độc kia sao? Khi đó, những người vốn không tin cũng sẽ tin là sự thật!

- Ta không sợ những lời bịa đặt ác độc đó, ta chỉ sợ những lời bịa đặt làm tổn hại sự thanh bạch nhi nữ của nàng thôi. Ta cho rằng, chỉ có việc chúng ta kết thành phu thê mới là biện pháp tốt nhất để đối phó với những lời bịa đặt.

- Muội hiểu rồi, vì người ta bịa đặt vu cáo muội mê hoặc chàng và chàng muốn giữ thể diện cho muội nên mới cầu hôn muội, phải không?

Đích thực là Vệ Thiên Nguyên có nghĩ như thế, nhưng trong tình cảnh này chàng làm sao có thể nhận, nên vội nói:

- Phi Phụng, xin nàng chớ nghĩ như thế. Đương kim thế gian, nàng là người tốt nhất đối với ta, dù không có những lời bịa đặt ác độc kia thì ta cũng mong được một thê tử tốt như nàng.

Nguyên nhân chủ yếu để chàng cầu hôn Phi Phụng tuy không phải vì nàng tốt, nhưng mấy câu vừa rồi của chàng là nói ra tự đáy lòng.

Phi Phụng hỏi lại:

- Chàng quên Khương tử tử rồi sao?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Ta không thể nói dối với nàng, đương nhiên là ta không thể quên Tuyết Quân. Nhưng đúng như câu nàng khuyên ta, người chết không thể hồi sinh, người sống lại không thể vì người chết mà việc gì cũng chẳng làm. Có một chuyện, có thể nàng chưa biết...

Phi Phụng liền hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Tuyết Quân chết trong vòng tay của ta, lúc lâm chung cô ta cũng hy vọng là nàng có thể thay thế cô ta.

- Như vậy là vì câu này của cô ta nên chàng mới...

- Ôi, nàng muốn ta phải nói thế nào mới được đây?

- Muội chỉ muốn chàng nói thật lòng?

- Được, ta sẽ trải lòng ra nói với nàng vậy! Trước đây lòng ta chỉ có Tuyết Quân, không có ai khác, ta cam nguyện thân bại danh liệt vì cô ta. Còn hiện tại lòng ta chỉ có nàng, không có ai khác, và ta cũng cam nguyện thân bại danh liệt vì nàng. Ta yêu nàng giống như yêu Tuyết Quân trước đây vậy!

Tình của người đàn ông dễ thay đổi vậy sao?

Phi Phụng cười tươi như hoa, nàng đưa ngọc chỉ ấn vào trán Thiên Nguyên và nói:

- Chàng thật là ngốc tử!

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nàng có đồng ý với lời cầu hôn của ngốc tử ta không?

Phi Phụng thở ra rồi nói:

- Ôi, ai bảo muội cũng là một ngốc tử!

Vệ Thiên Nguyên vui mừng nói:

- Đa tạ nàng cùng ta làm một đôi phu thê ngốc tử, ta cũng không cầu bách niên giai lão, chỉ mong được cùng nàng sinh tử có nhau là được rồi.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Chàng cũng có khả năng tự biết đấy, chàng là tiểu ma đầu, muội là tiểu yêu nữ, ma đầu và yêu nữ hợp với nhau thì kiếp này chúng ta khó có hy vọng được yên ổn.

Nói đoạn nàng thở dài một hơi như tự thán.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Sao lại than thở thế. Tục ngữ có câu: “Kim triệu hữu tửu kim triệu úy, minh nhật sầu lai minh nhật đương.” (Sáng nay có rượu thì sáng nay cứ say, ngày mai sầu muộn đến thì cứ để ngày mai hãy lo)...

Phi Phụng nói:

- Không phải muội lo chuyện chưa đến. Muội chỉ than thở cho chàng thôi.

- Than thở cho ta điều gì?

- Chàng là truyền nhân y bát của Tề gia mà hình như chàng không coi vết xe đổ của Tề gia là gì cả. Ôi, hiện tại chàng không coi ra gì nhưng sợ rằng tương lai chàng sẽ hối hận.

- Vết xe đổ? A, nàng định nói đến sư thúc Tề Cẩn Minh của ta chẳng?

- Chàng có biết Tề Cẩn Minh là nhân vật được gia phụ xem trọng nhất không? Gia phụ thường nói Tề Yến Nhiên sớm xưng là thiên hạ võ công đệ nhất nhưng vị tất đã đạt được danh xưng. Còn Tề Cẩn Minh thanh xuất ư lam (chỉ việc trò giỏi hơn thầy) nên rất có hy vọng là thiên hạ đệ nhất cao thủ đúng danh nghĩa. Đáng tiếc, mối nghiệt duyên giữa lão và Ngân Hồ đã hủy hoại lão.

- Nàng có biết sư thúc của ta ở đâu không?

- Nghe nói lão ta tự phế võ công và đi với Ngân Hồ rồi.

Nói đến đây thì nàng hỏi lại:

- Chàng không sợ giẫm vào vết xe đổ của sư thúc chàng sao?

Vệ Thiên Nguyên không trả lời mà hỏi:

- Nàng có biết người ta khâm phục nhất là ai không?

Phi Phụng cố ý nói:

- Là gia gia của chàng?

- Gia gia yêu thương ta như tôn nhi, ta kính yêu lão nhưng lão không phải là người ta khâm phục nhất.

- Vậy là Dương Châu đại hiệp Sở Kinh Tùng, phải không?

- Sở đại hiệp đích thực là hiệp nghĩa khả phong nhưng tính cách chỉ là người ôn hòa mà thôi. Ta đang tự hỏi, người không làm việc hiệp nghĩa, không phải là người ta khâm phục nhất hay sao?

- Thế thì muội đoán không ra rồi, là ai vậy?

- Là sư thúc của ta. Ta khâm phục lão dám độc lai độc vãng mà chẳng cần quan tâm đến sự khen chê của thiên hạ. Trong mắt người khác, có thể lão có nhiều khuyết điểm, nhưng trong mắt ta, những khuyết điểm này đều thật đáng yêu.

Phi Phụng khẽ nói:

- Chàng dám làm một Tề Cẩn Minh thì muội cũng không ngại làm một Tiêu Quyên Quyên.

Hai người bất giác ôm lấy nhau, hai quả tim dường như đang cùng nhịp đập. Hồi lâu sau Phi Phụng đẩy chàng ra và nói:

- Trăng đã về tây rồi, không mau trở về thì người của khách điểm sẽ nghi đấy.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Quy định của khách điểm này là nghe theo sự tùy tiện của quý khách, khách nhân của bọn họ là quý khách đúng nghĩa của nó. Chỉ cần nàng trả tiền phòng rồi thì khi nào quay về cũng được, bọn họ tuyệt đối không quan tâm.

Tuy nói như vậy nhưng chàng vẫn đưa Phi Phụng quay về. Hai người nắm tay sánh bước mà dường như nghe thấy từng nhịp đập trong tim của nhau. Chẳng mấy chốc cả hai đã về đến lữ xá. Vệ Thiên Nguyên trăn trở mãi đến canh ba mà vẫn chưa thể ngủ được. Bỗng nhiên chàng nghe Phi Phụng từ phòng bên nói sang:

- Vệ ca, chàng vẫn chưa ngủ à? Sáng sớm mai chúng ta còn phải lên đường đấy, mau chợp mắt một chút, chớ nghĩ đến tâm sự nữa.

Nói ra cũng kỳ quái, Vệ Thiên Nguyên nghe nàng nói mấy câu mà dường như bị thôi miên, hai mắt trĩu nặng rồi chìm vào giấc điệp say nồng...

Khi tỉnh lại thì phương trời đông đã sáng tỏ, Thượng Quan Phi Phụng cũng đã ngồi bên cạnh chàng. Vệ Thiên Nguyên bật dậy rửa mặt mũi rồi nói:

- Tối qua nàng dùng mê hương thôi miên ta nhập mộng phải không?

Phi Phụng chịu cáo tội, mỉm cười nói:

- Mê hương của muội chỉ giúp chàng ngủ ngon chứ không hại đến thân thể. Nói ra còn phải đa tạ chàng mới đúng.

- Đa tạ ta việc gì?

- Đa tạ chàng yên tâm về muội. Với trình độ nội công của chàng, nếu chàng có chút phòng bị về muội thì mê hương của muội cũng chẳng có tác dụng gì.

- Ta không yên tâm về nàng thì còn yên tâm đối với ai, lẽ nào ta còn lo sợ nàng hại ta?

- Điều đó cũng không chừng!

- Được, đừng nói đùa nữa, trở lại vấn đề chính thôi. Nàng thôi miên ta nhập mộng, phải chăng là để làm việc gì khác?

- Chàng không nghĩ là muội đi ăn trộm đó chứ? Đúng vậy, tôi qua muội có ra ngoài một lúc, nhưng làm việc gì thì đợi lát nữa chàng sẽ tự hiểu.

Do tiền phòng đã được tính từ tối qua cho nên hai người thu thập hành lý rồi lập tức xuất môn, bỗng gặp Mạnh Trọng Cường đang nói chuyện với một quản sự của khách điểm, thần thái của hắn tỏ ra rất khẩn trương.

Viên quản sự nói:

- Vị Diệp đại phu này có ngoại hiệu là Tái Hoa Đà, loại bệnh xoàng thế này, bảo đảm uống thuốc của lão sẽ hồi xuân ngay. Nhưng tính khí của lão ta có chút cổ quái nên chẳng biết là có mời được hay không. Tại hạ sẽ phái người đi mời lão ta ngay, nếu mời không được thì còn có...

Viên quản sự cố ý đề cao thân phận Diệp đại phu kia là có ý kiếm thêm khoản tiền thưởng. Vạn nhất Diệp đại phu đã đi ra ngoài chẩn bệnh mà mời không được thì lão cũng có cách ăn nói là mời một đại phu khác ít danh tiếng hơn.

Mạnh Trọng Cường không chờ đối phương nói xong, hắn cướp lời, nói:

- Không cần lão phái người đi, ta tự đi cũng được. Xin lão nói cho ta biết địa chỉ của Diệp đại phu. Chút tiền này, lão hãy cầm lấy uống chung rượu.

Nói là chút tiền nhưng kỳ thực là một đỉnh nặng mười ngàn lượng. Viên quản sự cười híp mắt, lão nhận rồi lập tức viết địa chỉ của Diệp đại phu đưa Mạnh Trọng Cường.

Vệ Thiên Nguyên ngầm phán đoán được mấy phần, chàng định hỏi thì Phi Phụng đã lên tiếng:

- Thì ra nơi này còn có một vị lão bằng hữu của chàng mà muội lại chưa biết.

Vệ Thiên Nguyên nhìn theo ánh mắt của nàng thì thấy phía bên kia có ba người tựa như nhất chủ nhị bộc, hai bộc nhân đang chuẩn bị xa mã cho chủ nhân. Chủ nhân có dáng vẻ một quý công tử, song mã kéo xe cũng là loại lương câu, chiếc ngân yên (yên bạc) sợ rằng phải nặng đến hai ngân lượng. Và quý công tử này không phải ai khác mà chính là đại công tử của Tiêu thế gia, tức đại nhi tử của Tiêu Chí Dao, Tiêu Lương Câu.

Vệ Thiên Nguyên thầm nghĩ:

- “Tên tiểu khốn kiếp này có lẽ biết tin ta đến Giang Nam nên đuổi theo đến đây?”

Nghĩ đoạn chàng mỉm cười, nói:

- Xem ra tên tuổi của ta cũng không nhỏ, đại thiếu gia của Tiêu thế gia cũng đến tống hành.

Phi Phụng nói:

- Nghe nói hần từng bị chàng đánh một trận tại Tây Sơn - Bắc Kinh?

- Đúng là có chuyện này. Nhưng hần vẫn chưa đủ tư cách đối đầu với ta.

- Chàng có hối hận là đã đánh hần quá nhẹ?

- Ta không muốn đánh hần nữa, chỉ cảm ghét âm hồn bất tán của hần theo chúng ta đến Dương Châu thôi.

- Vậy thì dễ, muội sẽ đuổi âm hồn này đi cho chàng.

- Nơi này không thể gây náo nhiệt. Một khi gây náo nhiệt thì thân phận chúng ta sẽ bại lộ.

- Chàng yên tâm, muội tự có cách.

Nói đoạn nàng bước về phía đại công tử của Tiêu thế gia và lớn tiếng tán thưởng:

- Hai con bạch mã tuyệt hảo, yên cương làm bằng kim ngân phải không?

Nàng đã cải dung dịch mạo nhưng bản tướng vẫn là nữ nhi, tuy không xinh đẹp như dung mạo nguyên lai nhưng cũng có mấy phần hấp dẫn.

Tiêu Lương Câu mỉm cười, nói:

- Tiểu cô nương cũng biết xem tướng ngựa nữa à?

Phi Phụng nói:

- Tướng ngựa thì ta không biết, nhưng thần khí của bạch mã thế này thì xưa nay ta chưa từng thấy, lại còn chiếc ngân yên...

Nàng làm ra vẻ cực kỳ ngưỡng mộ, miệng nói nói cười cười còn tay thì sờ vào hai con bạch mã.

Tiêu Lương Câu mỉm cười, nói:

- Cô nương muốn mặc vàng mang bạc cũng dễ thôi, theo ta... cẩn thận, ngựa sẽ đá cô nương đấy!

Lời chưa dứt thì một con bạch mã đã tung vó đá hậu. Phi Phụng vội vàng chạy tránh ra ngoài rồi lè lưỡi lắc đầu, nói:

- Ngựa của công tử dữ quá, ta không dám chọc nó nữa.

Tiêu Lương Câu vốn muốn trêu đùa với nàng, nhưng hấn nghĩ một nữ tử nhan sắc bình thường thế này, nếu muốn theo hấn mặc vàng mang bạc thật thì chẳng phải là tự tìm phiền phức sao? Do vậy, hấn không dám bỡn cợt nữa mà để cho Phi Phụng đi.

Ra khỏi lữ xá thì Vệ Thiên Nguyên liền hỏi:

- Vừa rồi nàng giở trò quỷ gì vậy?

Phi Phụng nói:

- Cũng chẳng có gì, chẳng qua là giở chút tiểu xảo trên thân hai con ngựa thôi. Khoảng một canh giờ sau thì hai con bạch mã kia sẽ ngã ra và biến thành bạch mã bán tử bất hoạt.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Thủ đoạn của nàng thật là tuyệt, sau một canh giờ thì vị Tiêu đại thiếu gia kia đang ngồi xa mã, mã ngã người nhào, đại thiếu gia phải biến thành hồ lô lăn lộn dưới đất. Nhưng hấn biến thành hồ lô lăn lộn dưới đất rồi cũng không hiểu là tại sao.

Phi Phụng nói:

- Không phải chàng căm ghét hấn như oan hồn bám theo chúng ta sao? Như thế này, dù oan hồn của hấn bất tán thì trong hai ngày chúng ta cũng có thể thoát khỏi sự đeo bám của hấn.

- Nhưng chỉ đáng tiếc cho hai con tuần mã kia.

- Hai con tuần mã đó không thể chết, tuy nhiên phải qua ba ngày sau chúng mới dần dần hồi phục. Nay, sao chàng lại buồn rồi, đang nghĩ đến tâm sự gì phải không?

- Ta hỏi nàng, Mạnh Trọng Cường khẩn trương đi mời đại phu, bình nhân không cần hỏi cũng biết là Lăng Ngọc Yến rồi, phải chăng nàng đã giở thủ đoạn gì trên người Lăng Ngọc Yến?

- Chàng liệu đoán một chút cũng không sai, muội đối với ả cũng như đối với hai con bạch mã vừa rồi vậy.

Vệ Thiên Nguyên kinh ngạc kêu lên:

- Nàng... nàng làm sao có thể làm như vậy?

Thượng Quan Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Chàng yên tâm, muội còn không nỡ giết chết hai con bạch mã kia thì làm sao có thể hạ độc thủ Lăng Ngọc Yến. Chẳng qua là cho ả nếm chút đau khổ của sự trừng phạt mà thôi, so với hai con bạch mã thì ả còn nhẹ hơn nhiều.

Vệ Thiên Nguyên truy vấn:

- Nhưng rốt cuộc nàng trừng phạt như thế nào?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Muội làm cho ả ngủ say rồi cho ả uống một viên tả dược. Loại tả dược này là bí phương chế luyện gia truyền của muội, dù có danh y chữa trị thì ả cũng phải đại tả trong ba ngày.

Vệ Thiên Nguyên bất giác phì cười, nói:

- Nàng thật là thất đức. Vị Lăng cô nương kia phải chịu khổ thì không nói, nhưng Mãnh Trọng Cường cũng bị nàng cho khổ lây. Lăng Ngọc Yến mà đại tả trong ba ngày thì đương nhiên hẳn phải phục vụ cho nàng rồi. Ha ha... chuyện khổ sai này...

Phi Phụng cũng bật cười, nói:

- Muội nói chàng là gốc tử, chàng quả thật là gốc tử rồi!

- Ta có nói sai điều gì chẳng?

- Muội khiến Mãnh Trọng Cường làm ư sai chứ sao gọi là khổ sai? Chàng thử nghĩ xem, nếu muội không cho Lăng Ngọc Yến uống tả dược thì làm sao hẳn có cơ hội tốt như thế để gần gũi ý trung nhân? Vả lại hẳn không ngại phục vụ cho Lăng Ngọc Yến thì Lăng Ngọc Yến càng cảm kích hẳn hơn thôi.

Vệ Thiên Nguyên nhìn nàng với thần thái tựa như cười mà không phải cười, nhất thời chàng không nói gì.

Phi Phụng liền hỏi:

- Đây, chàng cười một cách cổ quái như vậy là đang nghĩ gì thế?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Không có gì, ta chỉ đang nghĩ đến chuyện ta trúng độc dược hôn mê bất tỉnh lần đó.

Phi Phụng sững người, nàng nói:

- Tự nhiên sao lại nghĩ đến chuyện đó?

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Ta hôn mê nằm trong ngôi cổ miếu mấy ngày, có lẽ nàng cũng từng không ngần ngại phục vụ ta phải không?

Phi Phụng đỏ mặt tía tai, nàng bĩu môi rồi nói:

- Đem chuyện đó ra nói đùa mà không sợ người ta bịt tai sao?

Hai người vừa đi vừa nói cười vui vẻ, trưa ngày thứ ba thì đã đến Dương Châu rồi.

Dương Châu còn có danh xưng là “Lạc Dương Thành Khoách” nên đường đi rợp bóng dương liễu, thành chạy dài theo bờ sông, có nước cuộn cuộn chảy về đông. Tùy Dương Đế dời nhà Tùy cho thương thuyền qua lại không chút trở ngại. Thương thuyền theo sông ngang qua thành nên không khí nhộn nhịp sầm uất. Thành tây là Điệp Thúy Cương, thành bắc là Quan Âm Sơn và Sáu Tây Hồ. Gò đồi nhấp nhô, nhìn ra xa là một bức tranh xanh rì cây cỏ.

Thượng Quan Phi Phụng tán tụng:

- Thật là tuyệt, chẳng trách từ cổ chí kim không biết bao nhiêu người mơ tưởng có được “yếu triền thập vạn quan, ký hạc thưởng Dương Châu” (lưng đeo mười vạn quan, cỡi hạc bay thẳng đến Dương Châu)

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Xuất khẩu thành chương. Thì ra nàng không những là một vị nữ hiệp mà còn là một vị tài nữ nữa.

Phi Phụng bật cười, nói:

- Hai chiếc mũ của chàng cao quá, muội đội không tới đầu. Cái gì là tài nữ, chẳng qua là muội thích đọc thi từ mà thôi. Bọn muội tuy ở trên tuyệt đỉnh Côn Luân nhưng gia phụ rất thích tàng thư tích họa. Lão thường phái người xuống Giang Nam sưu tầm những bản thư tịch quý giá và những bức tự họa của các danh gia. Chỉ có điều người khác không biết gia phụ là người mua thôi.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Gia gia của ta cũng là người văn võ song toàn, nhưng ta học võ thì còn có thể miễn cưỡng, còn đọc sách thì chẳng có dụng tâm. Lúc thiếu thời tuy có đọc qua thi từ nhưng chỉ nhớ được một vài câu, chẳng có bài nào hoàn chỉnh để lặn lưng.

Phi Phụng nói:

- Tiền nhân viết về Dương Châu rất nhiều, chàng muốn nghe một bài không?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nếu được thì còn gì bằng!

Phi Phụng lấy giọng rồi ngâm:

*“Lạc phách giang hồ tái tửu hành
Sở yêu tiêm tế chưởng trung khinh
Thập niên nhất giác Dương Châu mộng
Doanh đắc thanh lâu bạc hãn danh.”*

Thi khúc này có đề tựa là “Khiển hoài” (Diễn điều nghĩ trong lòng)

Tạm dịch:

*“Phiêu bạt giang hồ mãi đắm say
Cái lưng nhỏ xíu múa trên tay (1)
Mười năm giấc mộng Dương Châu tỉnh
Lời được lâu xanh tiếng mặt mày.”*

Vệ Thiên Nguyên nghe xong thì vỗ tay tán thưởng:

- Tuyệt lắm! Nhưng chúng ta không cần ở Dương Châu mười năm mà cũng chịu quá nhiều lời thị phi rồi!

Phi Phụng thở dài, nói:

- Đúng vậy. Nếu như lần này chàng bị người của Tiêu Chí Dao phát hiện ở Sở gia thì nhất định Sở đại hiệp sẽ bị làm khó dễ ngay.

Vệ Thiên Nguyên trầm mặc hồi lâu rồi mới nói:

- Nhưng ta không thể không đến đó, tiểu sư muội của ta và di thể Khương Tuyết Quân đều tại Sở gia. Đa tạ nàng đã cải dung dịch mạo cho ta, có lẽ ta sẽ qua mắt được ngoại nhân khi đến bái kiến Sở đại hiệp.

Phi Phụng hỏi:

- Chàng định khi nào đi?

Vệ Thiên Nguyên nhìn sắc trời còn sớm nên nói:

- Tìm một lỗ điểm an thân rồi chiều xuống sẽ đi. Phi Phụng, nàng muốn đi cùng ta không?

Phi Phụng nói:

- Muội là yêu nữ, lão ta là đại hiệp. Lăng Ngọc Yến tuy chưa đến Dương Châu nhưng có lẽ Sở Kinh Tùng đã biết Thiên Cơ đạo nhân, Mai Thanh Phong muốn nhờ võ lâm đồng đạo bắt giữ muội. Như vậy thì làm sao muội có thể gặp lão ta?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nàng không đi cũng được...

- Muội không muốn gặp Sở đại hiệp và Sở gia có một người e rằng cũng không muốn gặp chàng.

- Nàng nói Sở Thiên Thư phải không? Ta và hắn từng có chút hiềm khích.

- Muội biết hắn từng thích Tuyết Quân tử tử, bây giờ người đã chết rồi, muội nghĩ hắn không thể hẹp hòi như vậy đâu.

- Thế nàng định nói ai?

- Nữ nhi của Từ Trung Nhạc, Từ Miêu Dao.

Vệ Thiên Nguyên bưng tỉnh, chàng nói:

- Đúng rồi, vị đại tiểu thư của Từ gia này đã cùng muội muội Sở Thiên Hồng của Sở Thiên Thư sớm trở về Dương Châu.

Phi Phụng nói:

- Còn vị Tiêu đại thiếu gia kia đến Giang Nam, sợ rằng không chỉ đuổi theo tung tích của chàng.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nàng nói không sai. Đuổi theo tung tích ta hà tất phải phiền Tiêu đại thiếu gia tự xuất chinh? Nhất định là hắn vì Từ Miêu Dao mà đến đây. Từ Trung Nhạc bức nữ nhi gả cho vị thiếu gia kia, Từ Miêu Dao vì trốn cuộc hôn nhân này nên mới theo Sở Thiên Hồng đến Sở gia tá túc.

Phi Phụng nói:

- Từ Miêu Dao tuy không thuận với việc làm của phụ thân cô ta, nhưng cốt nhục tình thân, chàng đã giết phụ thân cô ta, thì thử nghĩ cô ta còn có thể ngênh đón chàng nữa chăng?

Vệ Thiên Nguyên gượng cười nói:

- Cô ta không giết ta để báo phụ thù đã là tốt rồi!

- Giết chàng? Cô ta không có bản lĩnh đó nhưng khó bảo đảm là cô ta không kêu gào lên. Vì báo thù sát phụ, cô ta thậm chí không tiếc thân mình mà đi thỉnh cầu Tiêu đại thiếu gia cũng nên.

- Đúng vậy, chỉ cần cô ta nói tin tức của ta cho Tiêu đại thiếu gia thì đã liên lụy đến cả nhà Sở đại hiệp rồi. Xem ra ta chỉ còn cách chờ canh ba đêm nay lặng lẽ đến gặp Sở đại hiệp thôi. Trong đêm tối, ta nghĩ có thể tránh được cô ta, bây giờ chúng ta đi tìm một nơi yên thân trước đã.

- Dương Châu có nơi nào giống như Mạc Sầu Hồ không?
- Dương Châu - Sáu Tây Hồ phong cảnh tuyệt mỹ không kém Mạc Sầu Hồ. Chỉ đáng tiếc là không có một lỗ xá bên hồ.
- Nói đến Sáu Tây Hồ khiến muội nhớ đến một nơi chúng ta có thể tá túc được.
- Nàng cũng có người quen ở Dương Châu sao?
- Muội và người này không quen nhưng nếu biết là muội thì nhất định người này sẽ nghênh đón chúng ta.

Vệ Thiên Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Người đó là ai, nhà ở nơi nào?

Phi Phụng không trả lời mà hỏi:

- Phía bắc Sáu Tây Hồ có một tòa Quan Âm Sơn phải không?

- Không sai?

- Trên Quan Âm Sơn có một ngôi Đại Minh Tự phải không?

- Không sai. Nhưng Đại Minh Tự là tên gọi trước đây, bây giờ là Bình Sơn Đường. Danh xưng tuy khác nhau nhưng cổ tự vẫn là cổ tự. Người nàng muốn tìm không phải là hòa thượng đấy chứ?

- Đại khái là không phải.

- Phải thì phải, không phải thì không phải, tại sao nói đại khái là không phải?

- Vì hiện tại muội cũng chưa biết người đó như thế nào, đến gần Bình Sơn Đường mới có thể biết được. Tạm thời chàng không cần phải hỏi muội, vì có hỏi muội cũng không thể nào trả lời.

- Ta biết nàng thần thông quảng đại mà, thôi được, dù sao thì bí mật cũng chẳng bao lâu sẽ được giải khai, ta đi cùng nàng là được rồi.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Muội chưa từng đến Dương Châu, nên phiền chàng dẫn đường vậy.

Vệ Thiên Nguyên bật cười, nói:

- Dẫn đường là ta nhưng bề lái lại là nàng. Ta nói câu này chẳng sai chút nào.

Chàng tạm nén mối hoài nghi để đưa Phi Phụng đi dọc theo bờ hồ. Sáu Tây Hồ cảnh thực kỳ danh, mặt nước trong xanh, ven hồ liễu rủ, trông rất u nhã gợi tình. Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nếu nàng ngồi thuyền du hồ thì mới chiêm ngưỡng được toàn bộ vẻ đẹp. Tuy nhiên bên bờ hồ lại có nhiều danh lam thắng cảnh, đi bộ du lãm cũng có chỗ thú vị của nó.

Qua Ngũ Đình Kiều đi về phía bắc là Quan Âm Sơn. Đến tận cùng sơn lộ thì Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nơi này có tên gọi là Thục Cương, bên giới là thiên hạ đệ ngũ tuyến (suối), bên trên gò là một ngôi chùa, nàng nhìn thấy không, đó là Bình Sơn Đường.

Phi Phụng nói:

- Được, bây giờ thì có thể đi chậm một chút.

Vệ Thiên Nguyên vừa đi vừa giảng giải:

- Nghe nói ngôi cổ tự này có từ đời nhà Đường. Đương thời có một vị hòa thượng rất nổi tiếng trụ trì ngôi chùa này.

Phi Phụng liền hỏi:

- Lão hòa thượng đó có pháp hiệu là Giám Chân phải không? Lão từng dâng độ phù tang để giúp hoàng dương phát pháp?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Thì ra nàng đã sớm biết lai lịch ngôi chùa này.

Phi Phụng nói:

- Gia phụ tuy không phải là đệ tử Phật môn, nhưng Giám Chân hòa thượng là một cố nhân mà gia phụ khâm phục, vì thế muội mới biết cố sự của Giám Chân hòa thượng. Nhưng tại sao lại đổi Đại Minh Tự thành Bình Sơn Đường thì muội không biết.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Bình Sơn Đường là vì gò cao mà Giang Nam giả sơn tương bình mà có tên. Nghe nói đại văn hào Âu Dương Tu đời Tống và Tô Đông Pha từng trước sau tá túc trong chùa này đọc sách, tên Bình Sơn Đường là do Tô Đông Pha thay đổi. Ta có biết một hòa thượng trong chùa này, ta muốn tá túc cũng không khó nhưng chùa chiền của hòa thượng không thể cho nữ khách lưu túc.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Chàng yên tâm, người mà muội muốn tìm không phải là hòa thượng đâu.

Nói đến đây thì hai người đã đến trước cổng chùa, phía sau Bình Sơn Đường có mấy tòa kiến trúc, dường như là biệt viện của các phú gia. Phi Phụng nói:

- Muội biết người đó ở gần Bình Sơn Đường, nhưng không biết cụ thể là nhà nào.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Dù sao cũng chỉ có mấy nhà, chúng ta cứ hỏi là ra ngay.

Phi Phụng nói:

- Không cần phải tốn công như thế.

Nói đoạn nàng lấy trong người ra một ống sáo rồi khẽ đưa lên miệng thổi. Một lúc sau thì nghe có tiếng đàn từ một nhà truyền ra, Phi Phụng bèn theo tiếng đàn đi đến ngôi nhà đó. Đại môn mở rộng, một hán tử trung niên có dáng vẻ văn nhân, râu dài phơ phất bước ra nghênh tiếp. Thượng Quan Phi Phụng, Vệ Thiên Nguyên bước vào trong, văn nhân đóng cổng lại rồi mới hỏi:

- Xin lượng thứ cho văn sinh kém trí nhớ, hình như chưa từng gặp nhị vị. Không biết...

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Không cần dùng những lời nho nhã như vậy, tiên sinh không biết tiểu nữ nhưng có lẽ biết lá linh kỳ này chứ?

Hán tử trung niên thấy nàng lấy ra lá linh kỳ thì kinh ngạc không ít, lão vội vàng hành lễ bái kiến và nói:

- Thì ra là đại tiểu thư giá lâm, thuộc hạ Công Dã Hoằng xin tham kiến. Vị bằng hữu này là...

Phi Phụng tiếp lời:

- Vị này họ Vệ, tên Thiên Nguyên, là bằng hữu của ta, ngoại hiệu là Phi Thiên Thần Long, có lẽ tiên sinh đã nghe danh của chàng rồi chứ?

Công Dã Hoằng thầm nghĩ:

- “Thì ra những lời đồn đại trên giang hồ quả nhiên là thật. Hắn là nữ tể tương lai của chủ nhân, ta không thể lãnh đạm được.”

Nghĩ đoạn hắn vội nói:

- Vệ đại hiệp danh chấn giang hồ, tại hạ tuy kiến văn nông cạn nhưng cũng ngưỡng mộ đại danh từ lâu. Mời Vệ đại hiệp ngồi lên trên, thuộc hạ xin tham bái.

Vệ Thiên Nguyên cười ha ha một tràng rồi nói:

- Tại hạ đâu phải là đại hiệp gì, chẳng qua tại hạ theo Thượng Quan cô nương đến đây thôi, các hạ tự xưng là thuộc hạ thì tại hạ không dám nhận rồi.

Nói đoạn chàng khẽ đưa tay ngăn lại. Tuy chỉ là khẽ đưa tay ra nhưng kỳ thực chàng đã vận sáu bảy thành công lực khiến Công Dã Hoằng không thể nào quì xuống. Tuy nhiên lão ta vẫn khụy xuống nửa chân. Vệ Thiên Nguyên thấy công lực của đối phương thâm hậu thì bất giác kinh ngạc, thầm nghĩ:

- “Lão ta chẳng qua là bộc nhân của Thượng Quan Vân Long, ngay cả tên tuổi của lão ta Phi Phụng cũng không nhớ, vậy mà chẳng ngờ cũng là nhân vật văn võ toàn tài. Bộc nhân thế này thì chủ nhân có thể đoán mà biết là thế nào rồi.”

Công Dã Hoằng nói:

- Đại tiểu thư vất vả quang lâm, chẳng hay có điều gì dặn dò?

Thượng Quan Phi Phụng nói:

- Vệ ca đến Dương Châu thăm bằng hữu, ta chẳng có việc gì nên theo chàng du ngoạn một chuyến. Đến Dương Châu ta mới sức nhớ gia phụ từng nói có một người giúp việc ở Dương Châu, trú gần Đại Minh Tự nên ta mới tìm đến. Không ngờ là tiên sinh.

Công Dã Hoằng nói:

- Gần đây thuộc hạ có sưu tầm cho chủ nhân mấy bức tự họa cổ ngoạn, đại tiểu thư có muốn xem qua không?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Tự họa cổ ngoạn không phải là sở thích của ta nên hứng thú không nhiều. Đợi khi nào ta rảnh rỗi rồi thông thả xem cũng không muộn.

Công Dã Hoằng nói tiếp:

- Đúng, đúng. Thuộc hạ thật hồ đồ, đại tiểu thư và Vệ công tử từ xa đến đây nên đương nhiên là cần nghỉ ngơi trước.

Phi Phụng nói:

- Không chừng lát nữa bọn ta phải ra ngoài, tiên sinh không cần phí công lo liệu cho bọn ta.

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

- Hai ngày trước bọn ta trú tại một khách điểm cạnh Mạc Sầu Hồ ở Kim Lăng, quy định của khách điểm đó rất hợp với tâm ý của bọn ta.

Công Dã Hoằng liền hỏi:

- Chẳng hay là quy định thế nào?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Cũng chẳng có gì lạ, chẳng qua là bốn chữ “quý khách tự tiện” mà thôi.

Công Dã Hoằng hiểu ý nên vội an bày phòng ốc cho hai người và nói lời cáo lui:

- Tiểu thư có việc gì cứ gọi là thuộc hạ đến ngay. Xin tiểu thư cứ tự nhiên như ở nhà, không cần khách khí.

Vệ Thiên Nguyên tâm sự như sóng cuộn, chàng ngồi tĩnh tọa trong phòng mà không nói gì. Đến canh hai thì Phi Phụng tìm đến gõ cửa phòng.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nàng không cần lo cho ta, ngủ sớm đi. Ta chuẩn bị đến canh ba mới đi.

Phi Phụng nói:

- Muội đưa chàng một đoạn nhé. Đêm tối nhìn Sáu Tây Hồ chắc cũng có vẻ đẹp khác.

Vệ Thiên Nguyên thấy còn phải đợi một canh giờ nữa nên nói:

- Nếu nàng có nhã hứng thì đương nhiên ta bồi tiếp.

Hai người lại lặng lẽ dạo bước bên hồ, ánh trăng bàn bạc, đêm lạnh như nước. Phi Phụng trầm mặc không nói, nàng nép sát vào người Vệ Thiên Nguyên tựa như không chịu nổi khí lạnh. Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nàng chỉ mặc một chiếc áo đơn thôi sao?

Phi Phụng nói:

- Muội lạnh là lạnh trong lòng.

Vệ Thiên Nguyên hỏi tiếp:

- Nàng đang nghĩ gì?

Phi Phụng không trả lời ngay, hồi lâu sau nàng mới nói:

- Muội thấy giữa hồ có một tòa núi, trên núi có đình đài lầu các, có người ở trên đó không?

Vệ Thiên Nguyên chậm rãi nói:

- Tòa núi này gọi là Tiểu Kim sơn, vì nó giống như Kim Sơn trấn giang nên có tên như thế. Đình đài lầu các trên núi là dành cho du khách nghỉ ngơi. Thời gian còn sớm, ta và nàng lên Thanh Phong Đình trên núi ngồi một lát, được không?

Từ trong bờ có một con đê vươn dài ra giữa hồ nên có thể theo đường đê mà lên ngọn Tiểu Kim Sơn. Phi Phụng ngắm nhìn phong cảnh rồi hỏi Thiên Nguyên:

- Đến nơi này chàng có cảm giác thế nào?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nói ra cũng kỳ quái, trước khi đến đây lòng ta rất bồn loạn. Nhưng đến đây rồi thì tâm tình bình tĩnh trở lại. Nàng hỏi ta có cảm giác thế nào nhưng ta thật không biết nói từ đâu.

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Muội còn nhớ chàng từng nói câu này “càng gần quê hương lòng càng lo lắng”.
- Nhưng hiện tại có nàng bên cạnh thì trong lòng ta chỉ có niềm vui thôi.
- Lát nữa chàng sẽ xa muội rồi.
- Ta đâu phải không quay về, nàng sợ gì chứ?
- Chàng đến Sở gia rồi, bất luận xảy ra chuyện gì, chàng cũng quay về gặp muội phải không?

- Tin rằng Sở gia không có phục binh gì, trừ phi ta chết, nếu không thì làm sao không thể quay về?

- Thế sự có lúc khó lường, ví như trước đây, chàng cũng không ngờ là đêm nay đến viếng Sở gia.

Vệ Thiên Nguyên khẽ gật đầu rồi mặc nhiên nói:

- Ta cũng không ngờ linh cữu của Tuyết Quân lại ở Sở gia.

Phi Phụng trầm ngâm một lát rồi chợt hỏi:

- Nếu không phải vì lo hậu sự cho Tuyết Quân tử tử thì chàng có phải mạo hiểm đến Sở gia không?

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Tiểu sư muội của ta cũng ở tại Sở gia, có lẽ ta cũng phải đi một chuyến.

Phi Phụng nói:

- Nhưng chàng sẽ không phải vội vàng như thế, đúng không?

Vệ Thiên Nguyên nghĩ một lát rồi nói:

- Có thể nói như vậy. Tiểu sư muội đến Dương Châu là để đoàn tụ với mẫu thân cô ta, nếu cô ta tìm được niềm vui và hạnh phúc thì ta cũng mừng cho cô ta và không cần phải lo lắng nữa. Vì thế, đi thăm cô ta sớm hay muộn cũng không là vấn đề quan trọng.

- Do vậy mới nói thế sự biến đổi ngoài tiên đoán của con người, có lẽ chuyện này chàng cũng không ngờ?

- Quả thực là không ngờ. Ta và tiểu sư muội đều nghĩ rằng mẫu thân của cô ta đã chết từ lâu, nào ngờ phân ly rồi tái hợp.

- Muội không chỉ nói chuyện mẫu thân cô ta phân ly rồi tái hợp, khi mẫu thân và phụ thân cô ta thành thân với nhau thì ai chẳng ngỡ họ là một đôi vợ chồng già ư? Vậy mà không ngờ họ lại gây ra cuộc hôn nhân. Tề phu nhân trở thành Sở phu nhân.

- Tề sư thúc từng vì chuyện này mà tâm thù Sở đại hiệp, đây cũng là chuyện ta không ngờ tới. Cũng may là hiện tại họ đã ai yên phận nấy, oán thù có lẽ đã được hóa giải rồi.

- Đúng vậy. Nhưng một đôi phu thê đẹp như thần tiên như thế mà còn thay lòng đổi dạ, thì làm sao chàng lại có thể khẳng định là chàng sẽ trở về bên muội?

- Sao lại so sánh như thế? Tề sư thúc có Ngân Hồ Tiêu Quyên Quyên, còn sư thẩm (thê tử của sư thúc) trước khi thành thân đã có tình ý với Sở đại hiệp. Hiện nay trong lòng ta chỉ có nàng, trong lòng nàng cũng không thể có người khác, đúng không?

Phi Phụng mỉm cười, nói:

- Nếu chàng mau chóng quên Tuyết Quân tử tử như thế thì sợ rằng muội cũng không dám thích chàng nữa. Được, bây giờ nói lại vấn đề chính, lần này chàng đến Sở gia thăm tiểu sư muội là vấn đề thứ yếu, đúng không?

Vệ Thiên Nguyên gật đầu, nói:

- Không sai, khi Tuyết Quân còn sống, ta đã phụ cô ta nên ta cảm thấy có chút trách nhiệm lo hậu sự cho cô ta.

Phi Phụng nói:

- Nếu linh cữu của Tuyết Quân không tại Sở gia thì không cần đi ngay đêm nay, đúng không?

Vệ Thiên Nguyên sửng người một lúc, rồi nói:

- Chuyện này là do nàng nói ra, tại sao lại có thể giả như?

Phi Phụng nói:

- Không sai, Thang Hoài Nghĩa thay Sở đại hiệp xuất diện lo liệu hậu sự cho Tuyết Quân tử tử, sau đó lại cùng Sở đại hiệp đưa linh xa về Dương Châu, điều này là do người đáng tin nói với muội. Nhưng trên đường có xảy ra bất trắc hay không thì muội không biết. Muội cũng chỉ đưa ra một giả dụ mà thôi.

Vệ Thiên Nguyên mỉm cười, nói:

- Xưa nay ta không vì giả dụ mà thương tổn.

Ý câu này là chàng đã xác định linh cữu của Khương Tuyết Quân có tại Sở gia chứ không nghi ngờ gì nữa.

Phi Phụng nói:

- Muội lại không giống như chàng, dù chàng có cười muội suy nghĩ lung tung cũng được, nhưng quả thật là muội thường nghĩ đến những chuyện mà người khác cho là ly kỳ quái dị.

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Nếu Sở đại hiệp gặp bất trắc trên đường đi thật sự thì ta càng phải đến Sở gia để biết rõ mọi chuyện. Nhưng ta nghĩ, chuyện này quyết không thể có được. Với thanh danh của Sở đại hiệp, nếu giữa đường lão gặp bất trắc gì thì tại sao không nghe giang hồ đồn đại gì?

Phi Phụng không nói tiếp mà trầm nghĩ:

- “Chàng chưa biết muội muốn nói 'bất trắc' là gì mà. Ôi, nhưng làm sao ta có thể nói rõ mọi chuyện cho chàng biết?”

Vệ Thiên Nguyên nói:

- Phi Phụng, ta cảm thấy nàng đến Dương Châu rồi thì hình như trong lòng có tâm sự thì phải?

Phi Phụng trầm giọng nói:

- Không, muội chỉ sợ thế sự như cuộc cờ, đợi khi nhận ra nước cờ thì mộng đã tỉnh rồi.

Vệ Thiên Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Đang không sao lại bị quan thế?

Phi Phụng lại thầm nghĩ:

- “Chuyện này không nói với chàng thì tốt hơn. Thế sự khó lường, cũng không chừng cuộc cờ này sẽ vĩnh viễn giải không được.”

Thời gian qua, bóng trăng đã dần dần dịch đến gần giữa trời. Vệ Thiên Nguyên sức tỉnh, nói:

- Sắp đến canh ba rồi, ta phải đến Sở gia thôi. Nàng quay về ngủ sớm đi, sáng mai ta sẽ trở lại!

Thượng Quan Phi Phụng nói:

- Chàng đi đi, chàng trở về hay không trở về, muội cũng sẽ đợi chàng!

Thật là:

*“Thùy tương phúc vũ phản vân thủ
Bố hạ chùng tâm nhất cuộc kỳ?”*

Tạm dịch:

*“Ai mang mây mưa thất thường đến
Gieo giữa lòng đau một cuộc cờ?”*

-- o O o --

(1) Sở yêu (lưng gái nước Sở) là do điển vua Linh Vương nước Sở thích con gái lưng eo nên nhiều cung tần nhện dói cho bụng nhỏ để được vua yêu.

Trong “Phi Yến ngoại truyện” chép rằng: nàng Phi Yến nhẹ đến nỗi có thể múa trên tay lực sĩ được.